

PRZEBACZENIE (4) *sb n*

Pierwsze i drugie e jasne, a pochylone; końcowe e z tekstów nieoznaczających -é.

sg N przebaczeni(e) (2). ◇ D przebaczeniu (1). ◇ I przebaczeniem (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w. s.v. przebaczyć.

1. Zaniedbanie, pominięcie (1) :

Wyrażenie przyimkowe: »za przebaczeniem [czyim]« (1): Świętny to [gwiazdozbiór Niedźwiedzia]/ y ma świętné gwiazdy wedla siebie/ A łączno ie obaczyć poyżrzawłszy po niebie. Bo króm tych które w głowie y w łápách goráią Cztérzy co naświétnieyłzé w kroku mieyfce máią Ná kwáter włádzoné. lecz zá przebaczeniem Stárych/ żadnéy z nich włáfnym nie zowiem imieniem. KochPhaen 6.

2. [Rozpatrzenie, rozważenie [czego]: Przeto też ku poznaniu natrudniejszy jest początek; ostrego oka i rozumu ku przebaczeniu jego potrzeba *OrzPolic 91.*]

3. Przewidzenie, przeczucie; praesensum, praesentio Mącz; praesagitio Calep (3) : Praesensum, et praesentio, Przejżnienie/ przebaczenie/ domysłenie. *Mącz 383c; Calep 838b.*

przebaczenie czego (1): Sagax ad pericula perspicienda, Prętki ku przebaczeniu niebezpieczności. Mącz 364a.

Synonimy: 1. zamieszkanie, zaniedbanie, zapamiętanie, zapomnienie; 2. rozważenie; 3. domysłenie, prorokowanie, przeżrzenie, wieszczenie.

Cf PRZEBACZYĆ